

er i for sig intet glædeligt. Jeg kan ikke være enig med den højtærede Finansminister i at mene, at det ikke skulde være en meget stor Byrde for Staten i Fremtiden at slæbe med Forrentning og Afbetaling af den store Statsgæld, vi har stiftet, og man kan da kun med Betænkelighed imødesee en yderligere Forøgelse deraf. Dette fører da til, at vi for vort Vedkommende accepterer det Grundlag, Finansministeren stiller sig paa: at det er nødvendigt at skaffe ved ekstraordinære Love overordentlige Indtægter til mindst 200 Mill. Kr. Men helt anderledes vil det stille sig, hvis der i en nærmere Fremtid skulde vise sig overvejende Sandsynlighed for, at Krigen ophører snart. Og uden at jeg selvfølgelig skal komme ind paa Situationen, som den foreligger, er det en Kendsgerning, at der i hvert Fald er en Mulighed for, at vi i Løbet af et Par Uger eller 3 vil kunne danne os en begrundet Mening om, hvorvidt Krigen vil blive fortsat eller ikke. Det er klart, at dersom Krigen standser eller der er overvejende Sandsynlighed for, at den vil ophøre, vil der ikke behøves saa stor en ekstraordinær Indtægt, som den højtærede Finansminister foreslaar. Vel er jeg klar over, at selvfølgelig vender vi ikke tilbage til normale Udgiftsforhold for Statens Vedkommende, fordi der indtræder Fred. Der vil komme en ret langvarig og meget bekostelig Overgangsperiode. Thi selv om man, som jeg mener, at de mange ekstraordinære Reguleringsforanstaltninger, vi har faaet, snarest muligt maa give Plads for normale Forhold, vil det ikke kunne ske med eet Slag. Der vil være meget, som gradvis maa afskaffes, og som i Overgangsperioden vil medføre betydelige Udgifter. Heller ikke vil vi kunne vente os, at Prisniveauet i Fremtiden hurtigt vender tilbage til det normale, til, hvad det var før Krigen, ja, det vender sandsynligvis — i alt Fald efter min Tro — aldrig tilbage, og det er endogsaa sandsynligt, at Priserne vil holde sig meget høje i de nærmeste Aar efter Krigen og paa forskellig Maade medføre betydeligt forøgede Udgifter for Staten. Men Nedgang i Statens Udgifter vil der dog blive. Vi vil absolut kunne undvære Sikringsstyrken, nogen Formindskelse af Udgifter i Anledning af Arbejdsløshed og Dyrtid vil ogsaa kunne finde Sted. Det er sandsynligt, at med det synkende Prisniveau, med en nogenlunde fri Omsætnings Genoptagelse vil ogsaa Udbyttet af Toldindtægterne stige, og saaledes kan der paa-

vises Muligheder for, at man kan regne med betydeligt formindskede Byrder for Statskassen, og derfor maa vi tage det Forbehold, at vor Tiltræden af det finansielle Grundlag er under Forudsætning af, at vi er nødte til at regne med Krigen's Fortsættelse.

Da den højtærede Finansminister sidst mødte her i Tinget med en Skattebuket, forfærdedes vi, det er ikke for meget sagt; det var 95 Mill. Kr. i nye Skatter, man havde ikke kendt noget lignende før, og det var 80 pCt. af Statens løbende Indtægter paa det sidste Fredsbudget. Men hvis den højtærede Finansminister den Gang piskede os med Svøber, pisker han os nu med Skorpioner, thi i Stedet for de 95 Millioner er traadt 200 Millioner, og i Stedet for de 80 pCt. af Statens løbende Indtægter har vi nu faaet ca. 170 pCt., og det kan ikke nægtes, at adskillige af disse Skatter vil virke ganske overordentlig trykkende — ikke uden den højtærede Finansministers Skyld, tror jeg. Han er ikke Skyld i de store Udgifter, selvfølgelig, heller ikke i, at det er nødvendigt at skaffe store Indtægter, men det forekommer mig, at den højtærede Finansminister paa visse Puncter er gaaet mere hensynsløst frem, end det havde været nødvendigt; det forekommer mig ogsaa, at han kunde have fordelt Smerterne noget mere. Naar en Finansminister maa møde med Forslag om ekstraordinære Skatter til et Beløb af 200 Mill. Kr. eller egentlig talt 207 Millioner efter den højtærede Finansministers nøjagtigere Opgørelse, og naar der blandt disse ikke blot findes Skatter, der tynger meget haardt paa Indkomst og Formue, men ogsaa paa almindelige Menneskers Forbrug, saaledes f. Eks. Ølskatten og Tobaksskatten, saa maa det vække Undren, naar den samme Regering, der fremsætter saadanne Forslag, haardnakket modsætter sig Forslag, dertil sigter — ikke at skaffe Indtægter af Statsbanerne, men blot at undgaa Driftsunderskud; blot dette at faa simpel Balance i Driften modsætter man sig, thi Balance vil absolut ikke opnaas ved den højtærede Trafikministers Forslag om de 11½ Mill. Kr.s Takstforhøjelse, ja, det vilde ikke en Gang opnaas, hvis det Ændringsforslag, som mit Parti har været med til at stille, blev vedtaget. Men selv dette beskedne Forslag har den højtærede Minister og den høje Regering ikke villet modtage. Jeg kan heller ikke andet end undre mig over, at man saa haardnakket modsætter sig at søge at faa en af de Skatteforhøjelser, som vilde være